

KRONIEKEN VAN DE
ACADEMIE VOOR SCHADUWJAGERS

Lees ook van Cassandra Clare:

KRONIEKEN VAN DE ONDERWERELD

Stad van Beenderen
Stad van Vuur
Stad van Glas
Stad van Gevallen Engelen
Stad van Verloren Zielen
Stad van Hemelse Vlammen

DE HELSE CREATIES

De IJzeren Engel
De IJzeren Prins
De IJzeren Prinses

DE DUISTERE MACHTEN

Vrouwe Middernacht

DE KRONIEKEN VAN BANE

Cassandra Clare

Kronieken van de
Academie voor
Schaduwjagers

Vertaald door Lia Belt

moon

Oorspronkelijke titel: *Tales from the Shadowhunter Academy*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Margaret K. McElderry Books, 2015
© Cassandra Clare, 2015
© Illustraties: Cassandra Jean, 2016
© Vertaling uit het Engels, Lia Belt, 2017
© Nederlandse uitgave Moon, Amsterdam 2017
© Omslagbeeld: Cliff Nielsen
© Omslagontwerp: Russell Gordon en Nicholas Sciacca
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Baqup
Typografie Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3394 8
ISBN 978 90 488 3395 5 (e-book)
NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor al diegenen die een held zoals Simon zoeken of er een zouden willen zijn: proost op jullie voor het redden van hele werelden (en misschien het heelal).

Inhoud

Welkom op de Academie voor Schaduwjagers 9

De verloren Herondale 67

De moordenaar van Whitechapel 119

Niets dan schaduwen 171

Het kwaad waar we van houden 235

Bleke vorsten en prinses 315

Bitter van tong 367

De Vuurproef 413

Geboren voor eindeloze nacht 465

Tweemaal afdalende engelen 543

Welkom op de Academie voor Schaduwjagers

Door Cassandra Clare en Sarah Rees Brennan

*Simon keek een poosje naar haar.
Ze was zo onvoorstelbaar mooi en indrukwekkend dat hij het niet aankon.*

– Welkom op de Academie voor Schaduwjagers

Simon was geen ster in koffers pakken, dat was het probleem.

Voor een kampeertochtje, oké, of om een nachtje bij Eric te blijven slapen of ergens te overnachten voor een weekendgig, prima, of voor een strandvakantie met zijn moeder en Rebecca, geen punt. Hij kon best binnen een paar minuten een tas volgooien met zonnebrandcrème en korte broeken of geschikte bandshirts en schoon ondergoed. Simon was voorbereid op het normale leven.

En daarom was hij zo totaal ónvoorbereid om spullen te pakken voor een verblijf op een elitair opleidingscentrum waar demonen bestrijdende half-engelachtige wezens die zichzelf schaduwjagers noemden zouden proberen hem om te vormen tot een lid van hun strijdersras.

In boeken en films werden mensen ofwel binnen een oogwenk naar een magisch land getransporteerd in de kleren die ze op dat moment droegen, of de stap van het koffers pakken werd gewoon weggemoffeld. Simon had nu het gevoel dat de media hem van kritieke informatie hadden beroofd. Moest hij de keukenmessen in zijn tas stoppen? Moest hij hun broodrooster meenemen en die ombouwen tot wapen?

Hij deed geen van die dingen. In plaats daarvan koos hij voor de veiligste optie: schoon ondergoed en lollige T-shirts.

Schaduwjagers zouden lollige T-shirts toch wel kunnen waarderen? Iedereen hield van lollige T-shirts.

‘Ik weet niet wat ze op de militaire academie van T-shirts met schuine grappen zullen vinden, knul,’ zei zijn moeder.

Simon draaide zich om, te snel, en zijn hart kwam omhoog in zijn keel. Zijn moeder stond in de deuropening, met haar armen over

elkaar geslagen. Haar altijd bezorgde gezicht rimpelde een beetje van extra bezorgdheid, maar ze keek vooral naar hem met liefde in haar ogen. Zoals ze altijd had gedaan.

Behalve dan dat in een heel ander stel herinneringen, waar Simon amper toegang toe had, hij een vampier was geworden en zij hem het huis uit had gegooid. Dat was een van de redenen waarom Simon naar de Academie voor Schaduwjagers ging, waarom hij zijn moeder glashard had voorgelogen dat hij daar dolgraag heen wilde. Magnus Bane, een heksenmeester met kattenogen – Simon kende een echte heksenmeester met echte kattenogen – had zelfs documenten voor hem vervalst om haar ervan te overtuigen dat hij een beurs had gekregen voor die verzonnen militaire academie.

Hij had deze keus gemaakt om niet meer elke dag zijn moeder te hoeven zien, er niet meer aan herinnerd te worden hoe ze naar hem had gekeken toen ze bang voor hem was, toen ze hem haatte. Toen ze hem verraadde.

‘Ik vind zelf dat ik mijn t-shirtselectie vrij goed heb doordacht,’ liet Simon haar weten. ‘Ik ben best een bedachtzame jongen. Niks al te pittigs voor het leger. Gewoon goed, degelijk clownsmateriaal. Vertrouw me.’

‘Ik vertrouw je ook, anders zou ik je niet laten gaan,’ zei zijn moeder. Ze kwam naar hem toe en gaf hem een kus op zijn wang. Heel even keek ze verbaasd en gekwetst toen hij achteruitdeinsde, maar ze zei er niets van, niet op zijn laatste dag. In plaats daarvan sloeg ze haar armen om hem heen. ‘Ik hou van je. Vergeet dat niet.’

Simon wist dat hij onredelijk deed. Zijn moeder had hem destijds de deur uit gegooid met het idee dat hij niet meer echt haar Simon was, maar een verdorven monster met het gezicht van haar zoon. Toch bleef het gevoel dat ze hem had moeten herkennen en ondanks alles van hem had moeten houden. Hij kon niet vergeten wat ze had gedaan. Ook al was zij het vergeten, en ook al was het voor wat haar en bijna ieder ander op de wereld betrof nooit gebeurd.

Dus moest hij gaan.

Simon probeerde zich te ontspannen in haar armen. ‘Ik heb een heleboel aan mijn hoofd,’ zei hij, en hij legde zijn hand om de arm van zijn moeder, ‘maar dat zal ik proberen te onthouden.’

Ze ging een stukje achteruit. ‘Dat is je geraden. Weet je zeker dat je met je vrienden mee kunt rijden?’

Ze doelde op Simons schaduwjagende vrienden (zijn zogenaamde kameraden van de militaire academie, die hem hadden geïnspireerd om er ook heen te gaan). Simons schaduwjagende vrienden waren de andere reden waarom hij wegging.

‘Zeker weten. Dag, mam. Ik hou van je.’

Hij meende het. Hij was nooit gestopt met van haar houden, in dit leven of welk ander leven dan ook.

Ik hou onvoorwaardelijk van je, had zijn moeder weleens gezegd toen hij jonger was. *Dat is hoe je ouders van je houden. Ik hou van je, wat er ook gebeurt.*

Mensen zeiden dat soort dingen zonder stil te staan bij potentiële nachtmerrieachtige scenario’s of afgrijselijke omstandigheden waarbij de hele wereld veranderde en de liefde wegglipte. Niemand dacht er ooit aan dat de liefde op de proef zou worden gesteld en tekort zou schieten.

Rebecca had hem een wenskaart gestuurd met de tekst: *Succes, soldaatje!* Zelfs toen hij zijn eigen huis niet meer in mocht, toen de deur op alle mogelijke manieren voor hem gesloten was, herinnerde Simon zich de arm van zijn zus om hem heen en haar zachte stem in zijn oor. Zij had zelfs toen nog van hem gehouden. Dus dat. Het was iets, maar het was niet genoeg.

Hij kon hier niet blijven, vastzittend tussen twee werelden en twee stellen herinneringen. Hij moest ontsnappen. Hij moest een held worden zoals hij voorheen was geweest. Dan zou hij dit allemaal gaan begrijpen, dan zou dit allemaal iets gaan betekenen. Dan zou het vast geen pijn meer doen.

Simon aarzelde nog even voordat hij zijn tas over zijn schouder hees en naar de Academie vertrok. Hij stopte de kaart van zijn zus in

zijn zak, verliet zijn huis voor een vreemd nieuw leven en droeg haar liefde met zich mee zoals hij al een keer eerder had gedaan.

Simon had inderdaad afgesproken met zijn vrienden, ook al gingen die geen van allen naar de Academie. Hij had beloofd nog even bij het Instituut langs te gaan om afscheid te nemen voordat hij vertrok.

Er was een tijd geweest waarin hij zelf door schuilbezwingingen heen had kunnen kijken, maar nu moest Magnus hem daarbij helpen. Simon bekeek het vreemde, imposant massieve gebouw van het Instituut met de onbehaaglijke herinnering dat als hij hier voorheen langs had gelopen, hij alleen een leegstaand gebouw had gezien. Maar dat was een ander leven. Hij herinnerde zich een of andere Bijbeltekst die zei dat kinderen door troebel glas keken, maar dat de volwassenheid betekende dat je zaken helderder kon zien. Hij zag het Instituut nu heel duidelijk: een indrukwekkend gebouw dat hoog boven hem oprees. Het soort gebouw dat was neergezet om mensen het gevoel te geven dat ze nietig waren. Simon duwde het smeedijzeren hek open en liep over het smalle pad dat om het Instituut heen kronkelde naar de achterkant.

De muren om het Instituut omsloten een tuin die moeite had om te gedijen zo dicht bij een New Yorkse straat. Er waren mooie stenen paden en bankjes en zelfs een standbeeld van een engel, waar Simon als fan van Doctor Who zenuwachtig van werd. De engel hilde niet echt, maar kwam op Simon nogal depressief over.

Op het stenen bankje midden in de tuin zaten Magnus Bane en Alec Lightwood. Alec was een lange, donkere, sterke schaduwjager, en een behoorlijk zwijgzame, in elk geval als Simon erbij was. Magnus was kletserig, had de al eerdergenoemde kattenogen en magische krachten, en droeg momenteel een strak t-shirt met zebra-strepen en roze accenten. Magnus en Alec hadden al een poosje een relatie; Simon vermoedde dat Magnus genoeg kletste voor hen allebei.

Achter Magnus en Alec, bij een stenen muurtje, stonden Isabelle en Clary. Isabelle leunde tegen de tuinmuur en staarde in de verte.

Ze zag eruit alsof ze poseerde voor een ongelooflijk glamoureuze fotoshoot. Maar eigenlijk zag ze er altijd zo uit. Het was haar talent. Clary bleef koppig naar Isabelles gezicht staren en tegen haar praten. Ze zou uiteindelijk wel haar zin krijgen en ervoor zorgen dat Isabelle aandacht aan haar besteedde. Dat was háár talent.

Hij voelde een steek in zijn borst als hij naar een van die twee keek. Als hij naar hen allebei keek, werd het een matte, zeurende pijn.

Dus keek Simon maar naar zijn vriend Jace, die in zijn eentje in het hoge gras knielde en een mes sleep met een steen. Hij nam aan dat Jace er een reden voor had; of misschien wist hij gewoon dat het er cool uitzag. Misschien konden hij en Isabelle samen een fotoshoot doen voor het maandblad *Stoere Gasten*.

Iedereen was er. Speciaal voor hem.

Simon zou zich vereerd en geliefd moeten voelen, maar hij voelde zich nu vooral opgelaten. Hij had namelijk slechts een paar flarden van herinneringen die hem vertelden dat hij deze mensen überhaupt kende, maar een heel leven van herinneringen die zeiden dat dit bewapende, overdreven intense vreemden waren. Het soort mensen dat je in het openbaar vervoer liever zou vermijden.

De volwassen leden van het Instituut en de Kloof, de ouders van Isabelle en Alec en andere mensen waren degenen die hadden geopperd dat als Simon schaduwjager wilde worden, hij naar de Academie zou moeten gaan. De instelling opende voor het eerst in tientallen jaren haar deuren om trainees te verwelkomen, omdat er zo ontzettend veel schaduwjagers waren gesneuveld in de recente oorlog.

Clary had het geen goed idee gevonden. Isabelle had geen woord over het onderwerp gezegd, maar Simon wist dat zij het ook niets vond. Jace had aangevoerd dat hij prima in staat zou zijn om Simon zelf te trainen in New York, had zelfs aangeboden alles zelf te doen en Simons training naar het niveau van Clary te tillen. Hoe ontroerend dat ook was – Jace en hij moesten een hechtere band hebben gehad dan hij zich herinnerde – de vreselijke waarheid was dat Simon niet in New York wilde blijven.

Hij wilde niet bij hen in de buurt blijven. Hij dacht niet dat hij er tegen zou kunnen om die teleurgestelde verwachting op hun gezichten te zien, vooral niet bij Isabelle en Clary. Elke keer als ze hem zagen, herkenden ze hem en kenden ze hem en verwachtten ze dingen van hem. En elke keer had hij helemaal niets te bieden. Het was net als kijken naar iemand die groef op een plek waarvan hij wist dat hij er iets kostbaars had verstopt, gravend en gravend en beseffend dat wat het ook was... weg was. Maar hij bleef toch graven, omdat het idee om het kwijt te raken zo verschrikkelijk was en omdat misschien...

Misschien.

Hij was die verloren schat. Hij was die misschien. En dat haatte hij. Dat was het geheim dat hij voor hen probeerde te verbergen, waarvan hij altijd bang was dat hij het zou verraden.

Hij moest alleen nog dit laatste afscheid doorstaan, en dan zou hij bij hen weg blijven totdat hij een beter mens was, tot hij meer leek op de persoon die ze allemaal echt wilden zien. Dan zouden ze niet meer teleurgesteld in hem zijn, en hij zou niet meer vreemd voor hen zijn. Hij zou erbij horen.

Simon had liever niet dat de hele groep tegelijkertijd merkte dat hij er was. Hij sloop zachtjes naar Jace toe. 'Hé,' zei hij.

'O,' zei Jace achteloos, alsof hij hier niet speciaal had gewacht om Simon uit te zwaaien. Hij keek met een nonchalante blik in zijn gouden ogen op, en meteen weer weg. 'Jij.'

Dat übercoole was typisch Jace; Simon nam aan dat hij dat ooit moest hebben begrepen en het leuk moest hebben gevonden.

'Hé, ik dacht dat ik niet gauw weer een kans zou krijgen om dit te vragen,' zei Simon. 'Jij en ik, we zijn behoorlijk close, hè?'

Jace keek hem even met een onbewogen gezicht aan, en toen sprong hij overeind. 'Absoluut. Wij zijn zó.' Hij kruiste twee vingers. 'Of eigenlijk meer zó.' Hij probeerde ze nog eens te kruisen. 'Aan het begin was er een klein beetje spanning, zoals je je misschien op een dag weer zult herinneren, maar dat verdween allemaal toen je naar

me toe kwam en bekende dat je worstelde met een intense jaloezie vanwege mijn – jouw woorden – onvoorstelbare looks en onweerstaanbare charme.’

‘O ja,’ zei Simon.

Jace sloeg hem op zijn schouder. ‘Ja, maatje, dat herinner ik me heel duidelijk.’

‘Oké, het zal wel. Het punt is... Alec is altijd zo stil als ik erbij ben,’ zei Simon. ‘Is hij gewoon verlegen, of heb ik hem kwaad gemaakt terwijl ik dat niet meer weet? Ik wil niet weggaan zonder te proberen dingen recht te zetten.’

Jace’ gezicht kreeg weer die vreemd verstilde uitdrukking. ‘Ik ben blij dat je dat vraagt,’ zei hij uiteindelijk. ‘Er is inderdaad meer aan de hand. De meisjes wilden niet dat ik je dit vertelde, maar de waarheid is...’

‘Jace, claim Simon niet zo,’ zei Clary.

Ze sprak op ferme toon, zoals altijd, en Jace draaide zich om en gehoorzaamde, zoals altijd, reagerend op haar stem zoals hij op niemand anders reageerde. Clary kwam naar hen toe lopen, en Simon voelde die steek in zijn borst weer toen haar rossige hoofd dichterbij kwam. Ze was zo klein.

Tijdens een van hun rampzalige trainingssessies, waarin Simon was gedegradeerd tot toeschouwer door een verstuikte pols, had Jace Clary tegen een muur gesmeten. Ze was meteen weer op hem afgegaan.

Desondanks hield Simon het gevoel dat ze beschermd moest worden. Dat gevoel was een heel apart soort verschrikking, omdat hij wel de emoties had maar niet de herinneringen. Het was toch eigenlijk krankzinnig om al die gevoelens te hebben ten opzichte van vreemden zonder dat ze werden geruggensteund door vertrouwde en ervaringen die hij zich daadwerkelijk kon herinneren. Maar tegelijkertijd wist hij dat hij niet genoeg voelde of uitdrukte. Hij wist dat hij hun niet gaf wat ze wilden.

Clary had geen bescherming nodig, maar ergens binnen in Simon zat de geest van een jongen die altijd haar beschermer had willen zijn,

en hij deed haar alleen maar pijn door te blijven terwijl hij die jongen niet kon zijn.

Er kwamen wel herinneringen bij hem terug, soms in een overstelpende en doodenge vloedgolf, maar meestal als flarden en puzzelstukjes die Simon amper snapte. Eén zo'n puzzelstukje was een flits waarin hij hand in hand met Clary naar school liep; haar hand was heel klein en die van hem nauwelijks groter, maar hij had zich toen groot gevoeld, groot en trots en verantwoordelijk voor haar. Hij was vastbesloten geweest om haar nooit in de steek te laten.

'Hé, Simon,' zei ze nu. Haar ogen glansden van de tranen, en Simon wist dat het allemaal zijn schuld was.

Hij pakte Clary's kleine maar eeltige hand. Hij wenste dat hij weer kon geloven, ook al wist hij wel beter, dat het zijn taak was om haar te beschermen. 'Hé, Clary. Pas goed op jezelf. Ik weet dat je dat kunt.' Hij zweeg even. 'En pas op Jace, dat arme, hulpeloze blondje.'

Jace maakte een schunnig gebaar dat Simon daadwerkelijk bekend voorkwam, dus wist hij dat het hun ding was. Jace liet snel zijn hand zakken toen Catarina om de zijkant van het gebouw heen kwam.

Zij was ook een heksenmeester en een vriendin van Magnus, maar in plaats van kattenogen te hebben, was zij helemaal blauw. Simon had het gevoel dat ze hem niet zo mocht. Misschien mochten heksenmeesters alleen andere heksenmeesters. Al scheen Magnus Alec behoorlijk leuk te vinden.

'Hallo daar,' zei Catarina. 'Klaar om te gaan?'

Simon stond al weken te popelen om te gaan, maar nu de tijd was gekomen, werd hij overvallen door paniek. 'Bijna. Heel even nog.'

Hij knikte naar Alec en Magnus, die allebei terugknikten.

Simon wilde eerst ophelderen wat er tussen Alec en hem fout zat voordat hij meer toenadering zocht. 'Dag, jongens, bedankt voor alles.'

Magnus zwaaide. 'Geloof me, het was me een genoegen om je alleen al deels te bevrijden van een fascistische betovering.' Hij droeg een heleboel ringen, die glinsterden in de lentezon. Simon vermoedde

dat hij zijn vijanden niet alleen verblindde met zijn magische kunsten, maar ook met zijn glitter.

Alec knikte slechts.

Simon omhelsde Clary, ook al deed zijn borst daardoor nog meer pijn. Hoe ze aanvoelde en rook was tegelijkertijd vreemd en vertrouwd; er schoten tegenstrijdige boodschappen door zijn hoofd en lichaam. Hij probeerde haar niet te hard te omhelzen, ook al omhelsde zij hem wel een beetje te hard. Eigenlijk plette ze zijn ribbenkast bijna. Maar hij vond het niet erg.

Hij liet Clary los, draaide zich om en omhelsde Jace. Clary keek toe, terwijl de tranen over haar wangen liepen.

‘Oef,’ zei Jace geschrokken, maar hij klopte Simon even op zijn rug.

Simon nam aan dat ze elkaar voorheen altijd alleen maar boksjes hadden gegeven of zo. Hij wist niet hoe stoere strijders hun vriendschappen aanpakten, want zijn vriend Eric was een knuffelkont. Maar hij besloot dat het waarschijnlijk weleens goed zou zijn voor Jace en woelde nog even door zijn haar voordat hij achteruitstapte.

Toen raapte Simon al zijn moed bijeen, draaide zich om en liep naar Isabelle toe.

Isabelle was de laatste van wie hij afscheid moest nemen; zij zou de moeilijkste zijn. Ze was niet zoals Clary, die openlijk stond te huilen, of zoals de anderen, die het jammer maar tegelijkertijd wel oké vonden dat hij wegging. Zij leek onverschilliger dan de rest, zo onverschillig dat Simon wist dat het gespeeld was.

‘Ik kom terug,’ zei hij.

‘Ongetwijfeld.’ Isabelle staarde over zijn schouder. ‘Jij duikt altijd weer ergens op.’

‘Als ik terugkom, ben ik fantastisch.’

Simon deed die belofte terwijl hij niet zeker wist of hij zich eraan zou kunnen houden, maar hij had het gevoel dat hij iets moest zeggen. Hij wist dat zij wilde dat hij bij haar terugkwam zoals hij was geweest: beter dan nu.

Isabelle haalde haar schouders op. ‘Als je maar niet denkt dat ik ga zitten wachten, Simon Lewis.’

Net als haar gemaakte onverschilligheid klonk dat als een belofte van precies het tegenovergestelde. Simon keek een poosje naar haar. Ze was zo onvoorstelbaar mooi en indrukwekkend dat hij het niet aankon. Al zijn nieuwe herinneringen waren amper te geloven, maar het idee dat Isabelle Lightwood ooit zijn vriendinnetje was geweest, leek nog ongeloofwaardiger dan het feit dat vampiers echt bestonden en dat Simon er zelfs een was geweest. Hij had geen flauw idee hoe hij haar ooit zover had gekregen om iets voor hem te voelen, en dus had hij ook geen flauw idee hoe hij haar dat weer zou kunnen laten voelen. Hij zou nog eerder kunnen vliegen. In de maanden sinds Magnus en Isabelle naar hem toe waren gekomen en hem zoveel van zijn herinneringen hadden teruggegeven als ze konden, maar niet genoeg, had hij haar één keer uitgenodigd om samen te gaan dansen, en twee keer om koffie met hem te gaan drinken. Elke keer had Isabelle behoedzaam naar hem gekeken, verwachtingsvol, wachtend op een of ander wonder waarvan hij wist dat hij het niet kon leveren. Bij haar stond hij constant met zijn mond vol tanden, er zo heilig van overtuigd dat hij precies het verkeerde zou zeggen en alles zou verpesten dat hij amper een woord kon uitbrengen.

‘Oké,’ zei hij. ‘Nou, ik zal je missen.’

Isabelles hand schoot naar voren en omklemde zijn arm. Ze keek hem nog steeds niet aan. ‘Als je me nodig hebt, kom ik,’ zei ze, en toen liet ze hem even abrupt weer los.

‘Oké,’ herhaalde Simon, en hij liep naar Catarina Loss toe. Ze was bezig de Poort te maken om naar Idris te gaan, het land van de schaduwjagers. Dit afscheid was zo pijnlijk en opgelaten en welkom dat hij niet eens echt oog had voor de fantastische magie die pal voor zijn neus plaatsvond.

Hij zwaaide naar al die mensen die hij amper kende en van wie hij op de een of andere manier toch hield, en hoopte maar dat ze niet zagen hoe opgelucht hij was dat hij kon vertrekken.

Simon herinnerde zich flarden van Idris, van torens en een gevangenis en strenge gezichten en bloed op de straten, maar dat was allemaal in de stad Alicante geweest.

Nu waren ze buiten de stad. Ze stonden op het groene platteland, met aan de ene kant een vallei en aan de andere kant weilanden. Rondom was niets anders te zien dan verschillende tinten groen. Er waren jadegroene vlakten van weiden en nog eens weiden, helemaal tot aan de kristallen glinstering aan de horizon waar de Glazen Stad lag, met torens die fonkelden in het zonlicht. Aan de andere kant waren de smaragdgroene diepten van een bos, een donkergroene weelde gehuld in schaduwen. De boomtoppen wuifden als groene veren in de wind.

Catarina keek om zich heen en deed een stap naar voren, helemaal naar de rand van de vallei. Simon volgde haar, en met die ene stap verdwenen de schaduwen van het bos, alsof er een sluier was weggetrokken.

Plotseling herkende Simon trainingsvelden, stukken kale aarde met hekken eromheen, buitenlijnen rondom de plekken waar schaduwjagers oefenden, zo diep in de grond gekerfd dat ze van hieraf te zien waren. Midden op het terrein, in het hart van het bos, als een parel waarvoor de rest alleen maar decor was, stond een hoog grijs gebouw met torens en spitsen. Simon zocht plotseling naar architectuurjargon zoals ‘bastions’ om de stenen met de vorm van zwaluwvleugels te beschrijven die het dak ondersteunden. Midden in de voorgevel zat een glas-in-loodraam. Het raam, donker geworden van ouderdom en verwerking, vertoonde een afbeelding van een engel met een zwaard. Hij zag er hemels en imposant uit.

‘Welkom op de Academie voor Schaduwjagers,’ zei Catarina Loss zachtjes.

Ze begonnen samen aan de afdaling. Toen Simons gympen weggleedden op de zachte, verkrui melende aarde tegen de steile helling, greep Catarina zijn jack vast om te voorkomen dat hij zou vallen. ‘Ik hoop dat je wandelschoenen bij je hebt, stadse knul.’

‘Ik heb niets bij me wat ook maar in de verste verte op wandelschoenen lijkt,’ bekende Simon.

Hij had geweten dat hij de verkeerde spullen inpakte; zijn intuïtie had hem niet bedot. En ook nog niet het kleinste beetje geholpen.

Catarina, die waarschijnlijk teleurgesteld was om zijn overduidelijke gebrek aan intelligentie, zweeg terwijl ze in de schaduw onder de takken liepen, in de groene schemering veroorzaakt door de bomen. Uiteindelijk werd de begroeiing spaarzamer en bescheen het zonlicht hen weer, en doemde de Academie voor Schaduwjagers in de verte op. Naarmate ze dichterbij kwamen, zag Simon bepaalde kleine gebreken aan het gebouw die hem vanuit de verte en door zijn ontzag waren ontgaan. Een van de hoge, slanke torens stond schrikbarend scheef. Er zaten grote vogelnesten in de bogen, en in een paar kozijnen wapperden spinnenwebben zo lang en dik als gordijnen. Een van de ruitjes van het glas-in-loodraam ontbrak, waardoor er een zwarte leegte zat op de plek van het oog van de engel, als het ooglapje van een piraat.

Simon werd niet blij van die observaties.

Buiten liepen mensen, onder de blik van de piratenengel. Een lange vrouw met een bos rossig blond haar werd gevolgd door twee meisjes van wie Simon vermoedde dat het studenten waren. Ze leken allebei ongeveer even oud als hij.

Een takje brak onder Simons onhandige voet, en alle drie keken ze om. De rossige vrouw rende meteen in volle vaart op hen af en dook boven op Catarina alsof ze een lang verloren blauwe zus was. Ze greep Catarina bij de schouders, en Catarina leek extreem verward. ‘Juffrouw Loss, de Engel zij dank dat u er bent,’ riep ze uit. ‘Het is hier een chaos, een absolute chaos!’

‘Ik geloof niet dat ik... het genoeg heb gehad,’ stamelde Catarina onthutst.

De vrouw liet Catarina los, en toen ze knikte wapperde haar lichte haar om haar schouders. ‘Ik ben Vivianne Penhallow. De eh... decaan van de Academie. Heel aangenaam om kennis te maken.’

Ze sprak misschien formeel, maar ze was wel verschrikkelijk jong om leiding te geven aan een heropende Academie waar alle nieuwe, dringend noodzakelijke trainees moesten worden opgeleid tot schaduwjagers. Aan de andere kant, nam Simon aan, kreeg je dat als je een aangetrouwde nicht was van de consul. Hij was er nog steeds niet helemaal uit hoe de regering van de schaduwjagers en hun familie stambomen in elkaar staken. Ze leken allemaal familie van elkaar te zijn, en dat was behoorlijk verontrustend.

‘Wat is het probleem, decaan Penhallow?’

‘Nou, heel simpel gesteld lijkt het erop dat de weken die waren ingepland voor de renovatie van de Academie eh... “uitermate ontoereikend” zijn geweest; misschien is dat de beste manier om de situatie te omschrijven,’ zei decaan Penhallow in een waterval van woorden. ‘En sommige leraren zijn al eh... plotseling vertrokken. Ik denk niet dat ze van plan zijn om nog terug te komen. In feite heeft een aantal van hen me dat ook in niet mis te verstane bewoordingen verteld. Het gebouw is ook een beetje koud en, om heel eerlijk te zijn, meer dan een beetje structureel gebrekkig. Bovendien moet ik u in het belang van de volledigheid vertellen dat er een probleem is met de voedselvoorraden.’

Catarina trok één ivoorwitte wenkbrauw op. ‘Wat is er voor probleem met de voedselvoorraden?’

‘Er zijn geen voedselvoorraden.’

‘Dat is een probleem.’

De schouders van de decaan zakten naar beneden en haar borst zakte een beetje in, alsof alles wat ze had binnengehouden haar in een onzichtbaar korset van zorgen had opgesloten. ‘Deze twee meisjes, Julie Beauvale en Beatriz Velez Mendoza, behoren tot de oudere studenten. Ze komen van goede schaduwjagersfamilies. Ze zijn gisteren pas gearriveerd, maar hebben nu al bewezen van onschatbare waarde te zijn. En dit moet de jonge Simon zijn.’ Decaan Penhallow glimlachte naar hem.

Simon schrok even, zonder te weten waarom, totdat hij zich vaag

herinnerde dat maar heel weinig volwassen schaduwjagers ooit de indruk hadden gewekt het leuk te vinden om een vampier in hun midden te hebben. Al had de decaan nu natuurlijk geen reden voor haat op het eerste gezicht. Ze had ook blij geleken om Catarina te ontmoeten, dacht Simon; misschien was zij wel aardig. Of misschien snakte ze gewoon naar Catarina's hulp.

'Juist,' zei Catarina. 'Nou, wat een verrassing dat een gebouw dat sinds een oorlog van twintig jaar geleden leeg heeft gestaan niet al na een paar weken weer op rolletjes loopt. Laat me de zwakste plekken maar zien. Ik zal ze verstevigen, zodat we geen gezeur krijgen als een babyschaduwjager zijn nekje breekt.'

Iedereen staarde naar Catarina.

'Wat natuurlijk een onvoorstelbare tragedie zou zijn,' corrigeerde Catarina zichzelf, en ze glimlachte stralend. 'Heeft een van de meisjes tijd om Simon zijn kamer te wijzen?'

Ze leek graag van Simon af te willen. Ze mocht hem echt niet. Simon zou niet weten wat hij haar mogelijk had aangedaan.

De decaan staarde nog even naar Catarina, maar toen bracht ze zichzelf weer bij de les. 'O ja, natuurlijk. Julie, wil jij dat doen, alsjeblieft? Breng hem naar de torenkamer.'

Julies wenkbrauwen schoten omhoog. 'Echt waar?'

'Ja, echt waar. De eerste kamer als je de oostvleugel binnenkomt,' zei de decaan met gespannen stem, en toen wendde ze zich weer tot Catarina. 'Juffrouw Loss, nogmaals, ik ben bijzonder dankbaar dat u er bent. Kunt u echt enkele van die onregelmatigheden oplossen?'

'Zoals het gezegde luidt: "Je hebt een benedenling nodig om de rotzooi van een schaduwjager op te ruimen,"' antwoordde Catarina.

'Ik... Dat gezegde had ik nog niet eerder gehoord,' zei decaan Penhallow.

'Wat vreemd.' Catarina's stem werd zachter terwijl ze wegliepen. 'Benedenlingen zeggen het vaak. Heel vaak.'

Simon bleef alleen achter en staarde naar het overgebleven meisje, Julie Beauvale. Dat andere meisje had hij leuker gevonden. Julie was

best knap, maar haar gezicht, neus en mond waren merkwaardig smal, waardoor haar hele gezicht de indruk wekte dat het samengeknepen was van afkeuring.

‘Simon, toch?’ vroeg ze, en haar getuete mond leek zich nog verder te tuiten. ‘Kom mee.’

Ze draaide zich om met bewegingen zo scherp als die van een drillsergeant, en Simon volgde haar langzaam over de drempel van de Academie. Ze stapten een galmende hal in met een gewelfd plafond. Simon legde zijn hoofd in zijn nek en probeerde te zien of de groenige tint van het plafond door het licht van het glas-in-loodraam kwam of toch door mos.

‘Niet achterblijven.’ Julies stem zweefde naar hem toe vanuit een van de zes donkere, kleine deuren in de stenen muur. De eigenares van de stem was al verdwenen, en Simon dook achter haar aan de duisternis in.

De duisternis bleek alleen maar een schemerige stenen trap te zijn die naar een schemerige stenen gang leidde. Er was weinig licht, want de ramen hier waren niet meer dan sleuven in de stenen. Simon had weleens iets gelezen over dit soort ramen, bedoeld om te voorkomen dat iemand op jou schoot terwijl jij pijlen naar buiten schoot.

Julie ging hem voor door een gang, nog een gang, een korte trap op, door nog een gang, door een kleine ronde kamer – een leuke afwisseling – en weer een gang. Al die donkere, benauwende stenen, de vreemde geur en de eindeloze gangen deden Simon denken aan termen als ‘tombe’ en ‘crypte’. Hij probeerde die woorden niet te denken, maar ze waren er toch.

‘Dus jij bent demonenjager.’ Simon hees zijn tas hoger op zijn schouder en haastte zich achter Julie aan. ‘Hoe is dat?’

‘Schaduwjager, en je bent hier om daarachter te komen,’ liet het meisje hem weten, en toen bleef ze voor een van de vele deuren staan. Hij was van donker eiken met zwarte ijzeren scharnieren, en de klink had de vorm van een engelvleugel. Toen ze de klink vastpakte, zag Simon dat die door de eeuwen heen zoveel was gebruikt dat de details van de vleugel bijna glad waren afgesleten.

Achter de deur was een kleine kamer met twee smalle bedden – op het ene lag een geopende koffer – met gedraaide houten bedpalen, een raam met kleine ruitjes die haast ondoorzichtig waren van het stof en een grote kast die scheef stond alsof er een poot ontbrak.

Er was ook al een jongen binnen, en hij stond op een kruk.

Hij draaide zich langzaam naar hen toe en keek vanaf de kruk op hen neer, als een standbeeld op een sokkel. Maar dan wel een standbeeld dat iemand een spijkerbroek en een rood met geel rugbyshirt had aangetrokken. De lijnen van zijn gezicht waren wel scherp als die van een standbeeld. Hij was breedgeschouderd, met een atletisch postuur, zoals de meeste schaduwjagers. Simon vermoedde dat de Engel geen astmatische volgelingen uitkoos, of iemand die ooit bij gym een volleybal in zijn gezicht had gekregen. De jongen had een zomerse gouden gloed, donkerbruine ogen en krullend lichtbruin haar dat warrig over zijn voorhoofd viel. Toen hij naar hen glimlachte, verscheen er een kuiltje in zijn ene wang.

Simon zou nooit beweren dat hij veel verstand had van mannelijke schoonheid, maar hij hoorde een zacht geluidje achter zich en keek over zijn schouder. Het geluidje was een zucht geweest die Julie niet had kunnen binnenhouden. Simon zag dat ze ook een heel klein beetje stond te schommelen. Het gaf hem het vermoeden dat deze jongen een bijzonderheid was waar het op aantrekkelijkheid aankwam.

Simon rolde met zijn ogen. Kennelijk waren alle schaduwjagersjongens ondergoedmodellen, inclusief zijn nieuwe kamergenoot. Zijn leven was een grap.

Julie leek volledig in beslag genomen door die gast op zijn kruk.

Simon had verschillende vragen, zoals ‘wie is dat?’ en ‘waarom staat hij op een kruk?’ maar hij wilde niet moeilijk doen.

‘Ik ben echt blij dat jullie er zijn, maar... niet in paniek raken,’ fluisterde de jongen op de kruk.

Julie ging een stapje achteruit.

‘Ja, dat is lekker,’ zei Simon. ‘Als je “niet in paniek raken” zegt, raakt gegarandeerd iedereen in paniek! Wees specifiek over het probleem.’

‘Oké, ik snap wat je bedoelt, en je hebt een goed punt,’ zei de jongen. Hij had een accent waardoor zijn lichte stem rommelde bij bepaalde lettergrepen. Simon was er vrij zeker van dat hij Schots was. ‘Ik denk alleen dat er een demonische opossum in de kast zit.’

‘Bij de Engel!’ riep Julie.

‘Dat is belachelijk,’ vond Simon.

Er klonk een geluid in de kast. Een slepend, grommend, sissend geluid waarvan de haartjes achter in Simons nek rechtovereind gingen staan.

Bliksemsnel en met de gratie van een schaduwjager sprong Julie op het lege bed. Simon vermoedde dat dat zijn bed was. Hij was hier pas twee minuten, en nu al wierp een meisje zich op zijn bed. Dat had geweldig kunnen zijn, behalve natuurlijk dat ze alleen maar vluchtte voor helse knaagdieren. ‘Doe iets, Simon!’

‘Ja, Simon – ben jij Simon? Hoi, Simon – doe alsjeblieft iets aan de demonische opossum,’ zei de jongen op de kruk.

‘Ik weet zeker dat het geen demonische opossum is.’

Het geschuifel in de kast klonk heel luid, en Simon was niet helemaal zeker van zijn zaak. Het klonk eigenlijk best alsof er iets enorm groots in zat.

‘Ik ben in de Glazen Stad geboren,’ zei Julie. ‘Ik ben een schaduwjager en dus best opgewassen tegen demonische dingen. Maar ik ben ook opgegroeid in een schoon huis zonder smerig ongedierte!’

‘Nou, ik kom uit Brooklyn,’ zei Simon. ‘En niks ten nadele van mijn geliefde stad, die mogelijk een vuilnisbelt vol ongedierte is maar wel met goede muziek, maar ik ben bekend met knaagdieren. Ik geloof zelfs dat ik een knaagdier ben geweest, al was dat maar een poosje en herinner ik het me niet goed en wil ik het er ook niet over hebben. Ik denk dat ik een opossum wel aankan... nogmaals, helemaal omdat ik ervan overtuigd ben dat hij niet demonisch is.’

‘Ik heb hem gezien en jullie niet!’ riep de jongen op de kruk. ‘Ik zeg je, hij was verdacht groot! Duivels groot.’

Er klonk weer gekrabbel en wat dreigend gesnuffel.

Simon stapte zijwaarts naar de geopende koffer op het andere bed. Er lagen nog veel meer rugbyshirts in, maar bovenop lag iets anders.

‘Is dat een wapen?’ vroeg Julie.

‘Eh... nee,’ zei Simon. ‘Het is een tennisracket.’

Die schaduwjagers hadden meer hobby’s nodig.

Hij vermoedde dat het tennisracket een waardeloos wapen zou zijn, maar meer had hij niet. Hij schuifde terug naar de kast en smeed de deur open. Daar, in de versplinterde, aangevreten diepten van de kast, zat een opossum. Zijn rode ogen gloeiden en zijn bekje ging open toen hij naar Simon siste.

‘Teuw, walgelijk,’ zei Julie. ‘Maak hem dood, Simon!’

‘Simon, jij bent onze enige hoop!’ viel de jongen op de kruk haar bij.

De opossum maakte een beweging alsof hij naar voren wilde schieten. Simon liet met een klap het racket op de stenen neerkomen. De opossum siste weer en ging een andere kant op. Merkwaardig genoeg leek het alsof dat beest schijnbewegingen maakte voordat het tussen zijn benen door rende. Simon slaakte een geluid dat veel te veel op een gil leek, ging struikelend achteruit en mepte wild om zich heen, waarbij hij elke keer alleen maar vloertegels raakte. De andere twee gilden. Simon draaide heen en weer, op zoek naar de opossum, en zag een flits van vacht vanuit zijn ooghoeken.

De jongen op de kruk – zoekend naar geruststelling of vanuit een mislukte poging om te helpen – greep Simons schouders vast en probeerde hem aan een handvol shirt om te draaien. ‘Daar!’ brulde hij in Simons oor.

Simon draaide zich uit eigen beweging om, werd tegen zijn wil teruggedraaid en botste achterwaarts tegen de kruk. Hij voelde de kruk kantelen, en de jongen die erop stond greep zijn schouders weer vast. Simon, toch al duizelig, wankelde. Toen hij het harige lijfje van de opossum over zijn gymshoen zag lopen, maakte hij een fatale fout. Hij sloeg met het tennisracket op zijn eigen voet. Keihard.

Simon, de kruk, de jongen op de kruk en het racket tuimelden allemaal op de stenen vloer.

De opossum schoot de deur uit. Simon dacht nog te zien dat het beest hem met zijn rode ogen triomfantelijk aankeek.

Simon was niet bij machte om het beest achterna te gaan, verstrikt als hij zat in een kluwen van krukpoten en benen. Bovendien had hij zijn hoofd gestoten tegen de bedpaal.

Hij ging net rechtop zitten, een beetje duizelig en wrijvend over zijn hoofd, toen Julie van zijn bed sprong. De paal van het gammele bed zwaaide heen en weer toen ze zich ertegen afzette en kwam nog een keer in aanraking met Simons achterhoofd.

‘Nou, ik ga er maar eens vandoor voordat dat beest naar zijn nest terugkomt!’ kondigde Julie aan. ‘Eh... ik bedoel, ik laat jullie maar... je ding doen.’ Ze bleef nog even in de deuropening staan en staarde in de richting waarin de opossum was verdwenen. Met een laatste ‘doi’ rende ze de andere kant op.

‘Au.’ Simon gaf het rechtop zitten op en leunde achterover op zijn handen. Hij grimaste. ‘Heel au. Nou... dat was...’ Hij gebaarde naar de kruk, de openstaande deur, de walgelijke kast en zijn gevloerde lichaam. ‘Dat was...’ Hij schudde lachend zijn hoofd. ‘Echt een indrukwekkend vertoon van drie toekomstige superdemonenjagers.’

De jongen, die nu niet meer op de kruk stond, keek hem geschrokken aan. Ongetwijfeld dacht hij dat zijn nieuwe kamergenoot gestoord was, omdat hij om opossums giechelde. Maar Simon kon er niets aan doen. Hij kon niet ophouden met lachen.

Alle schaduwjagers die hij uit New York kende, zouden deze situatie hebben afgehandeld zonder met hun ogen te knippen. Hij wist zeker dat Isabelle de kop van de opossum zou hebben afgehakt met een zwaard. Maar nu werd hij omringd door mensen die in paniek raakten en gilden en op krukken sprongen, woest om zich heen maaierende rampen van mensen die niet eens konden omgaan met één knaagdier, en Simon was een van hen. Het waren allemaal gewoon normale kinderen.

Dat was zo’n opluchting dat Simon er duizelig van werd. Of misschien kwam dat doordat hij zijn hoofd had gestoten.

Hij bleef lachen, en toen hij weer naar zijn kamergenoot keek, keek de andere jongen hem in de ogen. ‘Wel jammer dat onze leraren die indrukwekkende prestatie niet hebben gezien,’ zei Simons nieuwe kamergenoot serieus. Toen begon hij ook te lachen, met zijn hand voor zijn mond. De lachlijntjes bij zijn ooghoeken wezen erop dat zijn gezicht normaal eigenlijk altijd lachte. ‘We worden vet coole doders, man.’

Na die lichte uitbarsting van opossum-gerelateerde hysterie krabelden Simon en zijn nieuwe kamergenoot overeind en begonnen met uitpakken.

‘Sorry daarvoor. Ik ben niet zo goed met rondrennende kleine wezens. Ik hoop straks te vechten tegen demonen die wat minder laag-bij-de-gronds zijn. Ik ben George Lovelace, trouwens,’ zei de jongen, zittend op het bed naast zijn geopende koffer.

Simon staaarde naar zijn tas vol lollige T-shirts en toen argwanend naar de kast. Hij wist niet of hij zijn shirts wel aan die opossumkast wilde toevertrouwen. ‘Ben je dan een schaduwjager?’

Hij had inmiddels uitgevogeld hoe schaduwjagersnamen werden gevormd, en bovendien had hij meteen al gedacht dat George een schaduwjager was. Maar dat was nog voordat Simon het idee kreeg dat George misschien best cool was. Nu was hij teleurgesteld. Hij wist hoe schaduwjagers tegen aardsen – ook wel denigrerend normalo’s genoemd – aan keken. Het zou leuk zijn geweest om de schoolperiode te beleven samen met iemand voor wie dit ook allemaal nieuw was.

Het zou leuk zijn geweest om weer een coole kamergenoot te hebben, dacht Simon. Zoals Jordan. Hij herinnerde zich niet zo heel veel van Jordan, zijn kamergenoot toen hij een vampier was, maar wat hij zich van hem herinnerde was goed.

‘Nou ja, ik ben een Lovelace,’ antwoordde George. ‘Mijn familie is uit luiheid gestopt met schaduwjagen in 1700, en toen hebben ze zich in de buurt van Glasgow gevestigd om de beste schapendieven van het land te worden. De enige andere tak van de Lovelaces heeft het schaduwjagen opgegeven in 1800; ik geloof dat ze nog een dochter

hadden die terugkwam, maar zij overleed, dus toen waren wij alles wat er nog over was. De schaduwjagers kwamen nog weleens aan de deur bij eerdere generaties, maar mijn moedige voorouders hadden zoiets van “neuh, wij houden het wel bij schapen”, totdat de Kloof uiteindelijk niet meer kwam omdat ze onze werkschuwheid zat waren. Wat kan ik zeggen? De Lovelaces zijn slapjanussen.’ George haalde zijn schouders op en maakte een ‘wat doe je eraan?’-gebaar met zijn tenn racket. Het racket was kapot. Het was nog steeds hun enige wapen als de opossum terugkwam.

Simon keek op zijn telefoon. In Idris was geen ontvangst, wat een verrassing, en hij smiet het toestel in zijn tas tussen zijn t-shirts. ‘Dat is een nobele afkomst.’

‘Kun je geloven dat ik er niks van wist, tot een paar weken geleden? De schaduwjagers kwamen weer aan de deur en zeiden dat ze nieuwe eh... demonenjagers nodig hadden voor de strijd tegen het kwaad, omdat er een heel stel was gesneuveld in een oorlog. Ik zal je vertellen, man, die schaduwjagers weten echt hoe ze je met hart en geest moeten overhalen.’

‘Ze zouden flyers moeten uitdelen,’ opperde Simon, en George grijnsde. ‘Met een stel van die coole gasten in het zwart. En dan op die flyer de tekst OOK EEN STOERE DUDE WORDEN? Wijs me de weg naar de marketingafdeling maar, want ik heb nog meer van zulke pareltjes.’

‘Ik vrees dat ik wat slecht nieuws voor je heb over schaduwjagers en hun kunde met een kopieermachine,’ liet George hem weten. ‘En trouwens, het bleek dat mijn ouders het al die tijd al hadden geweten en mij gewoon niet op de hoogte hadden gesteld. Want waarom zou ik belangstelling hebben voor zoiets onbenulligs? Ze zeiden altijd dat mijn oma gek was als ze het had over dansen met de elfjes! Ik heb me voordat ik vertrok heel duidelijk uitgesproken over het onderwerp van intens coole geheimen voor mij bewaren. Mijn pa hield vol dat oma echt volslagen getikt is, alleen bestaan elfjes dus ook echt. Al geldt dat waarschijnlijk niet voor haar tien centimeter grote elfenminnaar die Bluebell heette.’

‘Nee, dat denk ik ook niet,’ zei Simon, nadenkend over alles wat hij zich herinnerde van elfjes. ‘Maar ik weet het niet heel zeker.’

‘Dus jij komt uit New York?’ zei George. ‘Heftig.’

Simon haalde zijn schouders op. Hij wist niet wat hij moest zeggen, aangezien hij zich zijn hele leven gewoon op zijn gemak had gevoeld in New York, totdat hij ontdekte dat de stad en zijn eigen ziel hem hadden verraden. Toen hij er pijnlijk naar begon te smachten om te vertrekken.

‘Hoe heb jij dit allemaal ontdekt? Heb je het zicht?’

‘Nee,’ zei Simon langzaam. ‘Nee, ik ben heel gewoon, maar mijn beste vriendin kwam erachter dat ze een schaduwjager was, en bovendien de dochter van een echte boosaard. En de zus van een andere echte boosaard. Ze heeft vette pech met haar familieleden. Ik raakte daarin verstrikt, en eerlijk gezegd herinner ik me niet meer alles omdat...’

Simon zweeg even en probeerde een manier te bedenken om het demonische geheugenverlies uit te leggen waardoor George niet zou denken dat Simon hetzelfde probleem had als zijn oma. Toen zag hij dat George met grote bruine ogen naar hem keek.

‘Jij bent Simon,’ zei hij ademloos. ‘Simon Lewis.’

‘Juist ja,’ zei Simon. ‘Hé. Staat mijn naam op de deur of... is er een of ander register dat ik moet tekenen...’

‘De vampier,’ ging George door. ‘Mary Morgensterns beste vriend!’

‘Eh... Clary,’ zei Simon. ‘Eh... ja. Ik noem mezelf liever de ex-on-dode.’

Zoals George naar hem keek, alsof hij echt onder de indruk was in plaats van teleurgesteld of verwachtingsvol, was een beetje gênant. Simon moest toegeven dat het ook wel een beetje leuk was. Het was zo anders dan de manier waarop alle anderen naar hem keken, in zijn oude of zijn nieuwe leven.

‘Je snapt het niet. Ik kwam aan in dit ijskoude, helse gat vol slijm en ongedierte, en op de hele Academie werd er gekletst over die helden van mijn eigen leeftijd die echt naar een helse dimensie waren

geweest. Het gaf me een heel andere kijk op het feit dat de toiletten hier niet werken.’

‘Werken de toiletten niet? Maar wat moeten we... hoe moeten we...’

George kuchte. ‘We zijn één met de natuur, als je snapt wat ik bedoel.’

George en Simon keken vanuit hun vuile raam naar het bos beneden, naar de blaadjes die zachtjes wuifden in de wind. Toen keken ze elkaar duister en droevig weer aan.

‘Serieus, jij en je heldengroep zijn het enige waar iedereen het over heeft,’ zei George, terugkerend naar een vrolijker onderwerp. ‘Nou, dat en het feit dat er duiven in de ovens nestelen. Jij hebt toch de wereld gered? En dat weet je niet meer. Dat moet heel raar zijn.’

‘Het is inderdaad raar, George, bedankt dat je dat even noemt.’

George lachte, smet zijn kapotte racket op de vloer en bleef naar Simon kijken alsof hij een onvoorstelbaar iemand was. ‘Wauw. Simon Lewis. Er is vast iemand hier op Academie Kippenveld die ik moet bedanken voor het krijgen van deze coole kamergenoot.’

George wees Simon de weg naar de eetzaal, waar Simon intens dankbaar voor was. De eetzaal leek veel op alle andere vierkante stenen ruimtes in de Academie, behalve dat er aan de ene kant een enorme schoorsteenmantel was met gekruiste zwaarden erboven en een motto dat zo versleten was dat hij het niet kon ontcijferen.

Er stonden verschillende ronde tafels met houten stoelen van verschillende afmetingen eromheen. Simon begon oprecht te geloven dat ze de Academie hadden ingericht met meubels van de kofferbakverkoop van een bejaarde. Aan de tafels zaten een heleboel kinderen. De meesten waren minstens twee jaar jonger dan Simon. Een behoorlijk aantal was nog jonger. Simon had niet beseft dat hij al wat aan de oude kant was voor een trainee-demonenjager, en dat maakte hem nerveus. Hij was enorm opgelucht toen hij een paar ietwat bekende gezichten van zijn eigen leeftijd zag.

Julie met het gultige gezicht, Beatriz en een andere jongen zagen

hen aankomen en wenkten. Simon nam aan dat ze George wenkten, maar toen hij ging zitten, boog Julie zich naar hem toe.

‘Waarom heb je niet even gezegd dat je Simon Lewis was?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat je gewoon een aardse was.’

Simon boog zich een stukje bij haar weg. ‘Ik ben gewoon een aardse.’

Julie lachte. ‘Je weet best wat ik bedoel.’

‘Ze bedoelt dat we allemaal bij je in het krijt staan, Simon,’ zei Beatriz Mendoza glimlachend. Ze had een prachtige glimlach. ‘Dat vergeten we niet. Ik ben blij om je te ontmoeten, en ik ben blij dat je hier bent. Misschien kunnen we nu zelfs een keer een normaal gesprek voeren met een jongen. Dat kun je wel vergeten met Jon hier.’

De jongen, met biceps zo groot als Simons hoofd, stak zijn hand over de tafel. Ondanks zijn extreme armintimidatie gaf Simon hem een hand. ‘Ik ben Jonathan Cartwright. Aangenaam.’

‘Jonathan,’ herhaalde Simon.

‘Het is een veelvoorkomende naam bij de schaduwjagers,’ zei Jon. ‘Naar Jonathan Schaduwa...’

‘Eh... ja, dat weet ik, ik heb ook een exemplaar van de *Codex*,’ zei Simon.

Clary had hem die van haar gegeven, eigenlijk, en het was leuk geweest om de krabbels van praktisch iedereen bij het Instituut op de bladzijden te lezen. Hij had het gevoel gehad dat hij ze leerde kennen, veilig op zijn eigen kamer, waar ze hem niet konden zien falen en de lacunes in zijn kennis niet konden blootleggen. ‘Alleen... Ik ken een paar mensen die Jonathan heten. Niet dat ze zichzelf Jonathan noemen. Noemden.’

Hij herinnerde zich niet veel van Clary’s broer, maar wel zijn naam. Veel meer wilde hij zich ook eigenlijk niet herinneren.

‘O ja, Jonathan Herondale,’ zei Jon. ‘Natuurlijk ken je die. Ik ben eigenlijk behoorlijk goed met hem bevriend. Heb hem een paar trucjes geleerd waar jullie waarschijnlijk best wat aan hebben gehad in de demonendimensie, heb ik gelijk?’

‘Bedoel je... Jace?’ vroeg Simon twijfelend.

‘Ja, uiteraard,’ zei Jon. ‘Hij heeft het waarschijnlijk weleens over me gehad.’

‘Niet dat ik me kan herinneren...’ zei Simon. ‘Maar ik heb demonisch geheugenverlies. Dat helpt niet bepaald.’

Jon knikte en haalde zijn schouders op. ‘O ja. Balen. Hij heeft me waarschijnlijk weleens genoemd, maar dat ben je vergeten vanwege je demonische geheugenverlies. Niet om op te scheppen, maar we zijn behoorlijk close, Jace en ik.’

‘Ik wou dat ik close was met Jace Herondale,’ verzuchtte Julie. ‘Hij is zó knap.’

‘Knapper dan een ridder in harnas op harnaspoetsdag,’ beaamde Beatriz dromerig.

‘Wie is dat?’ vroeg Jon, turend naar George, die achteroverleunde in zijn stoel en geamuseerd toekeek.

‘Over aantrekkelijke mensen gesproken, bedoel je? Ik ben George Lovelace,’ zei George. ‘Ik zeg mijn achternaam zonder schaamte, want ik heb vertrouwen in mijn mannelijkheid.’

‘O, een Lovelace,’ zei Jon, en zijn wenkbrauwen kwamen omhoog. ‘Ja, jij mag bij ons zitten.’

‘Mijn achternaam is nooit eerder een *selling point* geweest,’ merkte George op. ‘Schaduwjagers, wie snapt ze?’

‘Ach, weet je,’ zei Julie. ‘Je wilt natuurlijk omgaan met mensen uit je eigen stroming.’

‘Pardon?’ vroeg Simon.

‘Er zijn twee verschillende stromingen op de Academie,’ legde Beatriz uit. ‘De stroming voor aardse, waar ze de studenten uitgebreider informeren over onze wereld en hun de dringende noodzakelijke basistraining geven, en de stroming voor echte schaduwjagerskinderen, met een vakkenpakket op een hoger niveau.’

Julies lip krulde om. ‘Wat Beatriz bedoelt, is dat er onderscheid is tussen de elite en het uitschot.’

Simon staarde naar hen en de moed zonk hem in de schoenen. ‘Dus... ik krijg het prutrooster.’

‘Nee, Simon, nee!’ riep Jon geschokt uit. ‘Jij natuurlijk niet.’

‘Maar ik ben een aardse,’ herhaalde Simon.

‘Jij bent geen gewone aardse, Simon,’ liet Julie hem weten. ‘Jij bent een uitzonderlijke aardse. Dat betekent dat er uitzonderingen zullen worden gemaakt.’

‘Als iemand zou proberen jou bij de aardse onder te brengen, zou ik een hartig woordje met hem spreken,’ ging Jon arrogant door. ‘Iedere vriend van Jace Herondale is natuurlijk een vriend van mij.’

Julie gaf een klopje op Simons hand. Simon staarde naar zijn hand alsof die niet van hem was. Hij wilde niet in de stroming van de losers komen, maar hij vond het ook niet prettig dat hem werd verzekerd dat hij daar niet heen zou gaan.

Hij had Isabelle, Jace en Alec weleens schimmige dingen horen zeggen over aardse, nu en toen. Isabelle, Jace en Alec waren nog niet zo erg. Bij hen kwam het gewoon door hun opvoeding: ze bedoelden er niet mee wat ze ermee leken te bedoelen. Dat wist Simon vrij zeker.

Beatriz, die Simon meteen aardig had gevonden, boog zich langs Julie naar voren. ‘Jij hebt je plek meer dan verdiend.’ Ze glimlachte verlegen naar hem. Simon kon niet anders dan teruglachen.

‘Dus... dan krijg ik het prutrooster?’ vroeg George langzaam. ‘Ik weet niks van schaduwjagers en benedenlingen en demonen.’

‘O nee,’ zei Jon. ‘Jij bent een Lovelace. Je zult merken dat het je allemaal komt aanwaaien. Het zit immers in je bloed.’

George beet op zijn lip. ‘Als jij het zegt.’

‘De meeste studenten aan de Academie volgen de elitecursus,’ zei Beatriz snel. ‘De meeste van onze nieuwe rekruten zijn net zoals jij, George. Schaduwjagers zoeken overal op de wereld naar vermiste en verspreide mensen met schaduwjagersbloed.’

‘Dus het is schaduwjagersbloed waardoor je in de elitestroming komt,’ verhelderde George. ‘En niet kennis.’

‘Dat is volkomen redelijk,’ voerde Julie aan. ‘Kijk maar naar Simon. Natuurlijk zit hij bij de elitestroming. Hij heeft zichzelf al bewezen.’

‘Dus Simon moest eerst de wereld redden, maar de rest van ons

komt erin omdat we de juiste achternaam hebben?’ vroeg George luchtig. Hij knipoogde naar Simon. ‘Pech voor jou, maatje.’

Er viel een onbehaaglijke stilte aan tafel, maar Simon vermoedde dat niemand zich zo opgelaten voelde als hij.

‘Soms worden studenten met schaduwjagersbloed ook in de prutstroming geplaatst, als ze zichzelf onteren,’ zei Julie bot. ‘Maar voornamelijk is die inderdaad gereserveerd voor aardsen. Zo heeft de Academie in het verleden altijd gewerkt, en zo zal het ook in de toekomst blijven. We nemen een paar aardsen op de Academie aan die het zicht of opmerkelijke atletische vaardigheden hebben. Het is een prachtige kans voor ze, een kans om meer te worden dan waar ze ooit van konden dromen. Maar ze kunnen de echte schaduwjagers niet bijhouden. Het zou ook niet eerlijk zijn om dat van ze te verwachten. Ze kunnen niet allemaal Simon zijn.’

‘Van sommigen zal blijken dat ze gewoon niet de juiste aanleg hebben,’ zei Jon hooghartig. ‘Sommigen zullen de verheffing niet overleven.’

Simon deed zijn mond open, maar voordat hij iets kon vragen, werd er geklapt.

Decaan Penhallow stond op uit haar stoel. ‘Mijn beste studenten, huidige en toekomstige schaduwjagers. Welkom. Welkom op de Academie voor Schaduwjagers. Het is zo fijn om jullie allemaal te zien, hier bij de veelbelovende officiële heropening van de Academie, waar we een hele nieuwe generatie zullen opleiden volgens de Wet van de Engel. Het is voor jullie een eer dat jullie zijn uitgekozen om hierheen te komen, en voor ons een vreugde om jullie hier te hebben.’

Simon keek om zich heen. Er waren hier ongeveer tweehonderd leerlingen, schatte hij, ongemakkelijk op elkaar gepakt rondom de gammele tafels. Het viel hem weer op dat er een paar heel jong waren, en dat ze er groezelig en verwaarloosd uitzagen. Simons hart ging naar hen uit, al vroeg hij zich tegelijkertijd af hoe het eigenlijk precies zat met de sanitaire voorzieningen hier in het gebouw.

Ze zagen er geen van allen uit alsof ze zich erg vereerd voelden om

hier te zijn. Wat voor rekruteringsmethoden hanteerden de schaduwjagers eigenlijk? Julie praatte erover alsof het een nobele zoektocht was naar verloren schaduwjagersfamilies, dat zelfs aardsen onvoorstelbare kansen geboden kregen, maar een paar van die kinderen leken pas een jaar of twaalf. Simon vroeg zich oprecht af wat voor leven je moest hebben als je bereid was om op je twaalfde alles achter te laten en tegen demonen te gaan vechten.

‘Er zijn een paar onverwachte vacatures ontstaan in de personeelsbezetting, maar ik ben ervan overtuigd dat we ons prima zullen redden met het uitstekende personeel dat we nog overhebben,’ ging decaan Penhallow door. ‘Ik stel jullie voor: Delaney Scarsbury, jullie oefenmeester.’

De man die naast haar zat stond op. Zijn biceps waren een grapefruit vergeleken met de druiven van die van Jon Cartwright, en hij had daadwerkelijk een ooglapje, net als de engel in het glas-in-loodraam.

Simon draaide zich langzaam om en keek George aan, hopend dat die zou aanvoelen waar hij aan dacht. Hij mimedede: *No way!*

George, die overduidelijk inderdaad aanvoelde waar hij aan dacht, knikte en mimedede: *Piratenschaduwjager!*

‘Ik kijk ernaar uit om jullie allemaal tot pulp te vermalen en die pulp om te vormen tot felle krijgers,’ verklaarde Scarsbury.

George en Simon keken elkaar nog eens veelbetekenend aan.

Een meisje aan de tafel achter Simon begon te huilen. Ze leek een jaar of dertien.

‘En dit is Catarina Loss, een hooggewaardeerde heksenmeesteres, die jullie alles zal leren over... geschiedenis en zo!’

‘Joepie,’ zei Catarina Loss met een vaag knijpgebaartje van haar blauwe vingers, alsof ze klapte met één hand.

De decaan ploegde voort. ‘Omdat hier schaduwjagers van overal ter wereld komen, bood de Academie in het verleden elke dag van de week een heerlijk gerecht uit een ander land aan. We zijn zeker van plan die traditie in ere te houden! Maar helaas is er wat achterstallig onderhoud in de keukens, dus voorlopig hebben we alleen...’

‘Soep,’ zei Catarina vlak. ‘Vaten en vaten vol troebele bruine soep. Geniet ervan, jongens.’

Decaan Penhallow ging door met haar eenvrouwsapplaus. ‘Inderdaad. Eet smakelijk, jongens. En nogmaals welkom.’

Er was inderdaad niets anders te krijgen dan zeer verdachte soep in enorme metalen ketels. Simon ging in de rij staan voor het eten en tuurde in de vettige diepten van de donkere vloeistof. ‘Zitten daar geen alligators in?’

‘Ik beloof niks,’ zei Catarina, kijkend in haar eigen kom.

Simon was doodop en rammelde nog steeds van de honger toen hij die avond in zijn bed kroop. Hij probeerde zichzelf op te vrolijken met de gedachte dat er pas nog een meisje op dat bed had gezeten. Een meisje op zijn bed voor de allereerste keer ooit, dacht Simon, maar toen kwamen er als een wolkenflard voor de maan herinneringen bij hem op en werd alle overtuiging gedimd. Hij herinnerde zich dat Clary weleens bij hem in bed had geslapen, toen ze nog klein genoeg waren voor pyjama's met vrachtwagens en pony's erop. Hij herinnerde zich dat hij Clary had gezoend, en dat ze naar limonade had gesmaakt. En hij herinnerde zich Isabelle, met haar donkere haar uitgespreid op zijn kussen en haar keel voor hem ontbloot terwijl haar teennagels langs zijn been krasten, als in een sexy vampierfilm, behalve dan dat met die teennagels. De andere Simon was niet alleen een held geweest, maar ook een vrouwenversierder. Of in elk geval meer vrouwenversierder dan hij nu was.

Isabelle. Simons mond vormde haar naam en drukte die in zijn kussen. Hij had zichzelf beloofd dat hij niet aan haar zou denken, niet totdat hij echt ergens begon te komen met deze opleiding. Niet tot hij op weg was om beter te worden, de persoon te worden die zij wilde dat hij was.

Hij draaide zich op zijn rug en staaarde naar het stenen plafond.

‘Ben je wakker?’ fluisterde George. ‘Ik ook. Ik ben steeds bang dat die opossum terugkomt. Waar kwam hij eigenlijk vandaan, Simon? Waar is hij gebleven?’

Meteen de volgende dag merkte Simon wat een uitdaging het zou worden om zichzelf te transformeren tot een schaduwjager.

Ten eerste omdat Scarsbury hen opmat voor een tenue, wat op zich al een angstaanjagende ervaring was. Ten tweede omdat er kwetsende persoonlijke opmerkingen bij werden gemaakt over Simons postuur.

‘Je hebt van die smalle schouders,’ zei Scarsbury peinzend. ‘Als een dame.’

‘Ik ben sierlijk,’ liet Simon hem waardig weten.

Hij keek verbitterd naar George, die onderuithing op een bank en wachtte tot Simon was opgemeten. George’ tenue was mouwloos; Julie was al naar hem toe gekomen om hem te complimenteren met de pasvorm en om aan zijn armen te voelen.

‘Kijk,’ zei Scarsbury. ‘Ik heb hier een tenue dat eigenlijk voor een meisje is...’

‘Best,’ zei Simon. ‘Ik bedoel, afgrijselijk, maar best! Geef maar.’

Scarsbury duwde het opgevouwen zwarte materiaal in Simons armen. ‘Het is voor een lang meisje,’ zei hij op een toon die mogelijk troostend bedoeld en beslist te luid was.

Iedereen staarde naar hen. Simon weerhield zichzelf ervan een sarcastische buiging te maken en stampte weg om zijn tenue aan te trekken.

Na het tenue kregen ze wapens. Aardse studenten konden geen runen dragen en geen cilinders of de meeste andere schaduwjagerswapens gebruiken, dus kreeg iedereen aardse wapens; het was bedoeld om de wapenkennis van de schaduwjagerskinderen te verbreden. Simon vreesde dat zijn eigen wapenkennis zo breed was als spaghetti.

Decaan Penhallow kwam aan met gigantische dozen vol angstaanjagende messen, wat heel vreemd leek in een academische setting, en vroeg iedereen een dolk uit te kiezen die bij hem of haar paste.

Simon koos volkomen willekeurig een dolk uit en ging ermee aan zijn tafeltje zitten.

Jon knikte ernaar. ‘Fraai.’

‘Ja,’ zei Simon, terugknikkend en gebarend met het wapen. ‘Dat dacht ik ook. Fraai. Heel puntig.’ Hij stak de dolk in zijn tafeltje,

maar het ding bleef meteen steken en Simon moest hem uit het hout wrikken.

Simon had gedacht dat de training zelf nooit zo erg kon zijn als de voorbereiding op de training, maar het bleek nog veel erger.

Op de Academie werd de helft van elke dag besteed aan gym. Of het leek net alsof de helft van de dag uit gym bestond. Stekende, stekende gym.

Toen ze de basis van het zwaardvechten leerden, werd Simon gekoppeld aan het meisje dat hij in de eetzaal al had gezien, dat begon te huilen toen Scarsbury werd geïntroduceerd.

‘Ze zit in de prutstroming, maar ik heb begrepen dat je niet zo heel veel ervaring hebt met zwaardvechten,’ liet Scarsbury hem weten. ‘Als ze niet genoeg uitdaging biedt, hoor ik het wel.’

Simon staarde naar Scarsbury in plaats van te doen wat hij wilde doen, namelijk zijn ongeloof uiten omdat een volwassene iemand recht in haar gezicht voor ‘uitschot’ uitmaakte.

Hij keek naar het meisje. Haar donkere hoofd was gebogen, haar zwaard glansde in haar trillende hand. ‘Hoi. Ik ben Simon.’

‘Ik weet wie je bent,’ mompelde ze.

Oké, blijkbaar was Simon een beroemdheid. Als hij al zijn herinneringen nog had gehad, dan zou dit misschien normaal voor hem lijken. Misschien zou hij dan denken dat hij het verdiende in plaats van te weten dat het niet zo was.

‘Hoe heet jij?’ vroeg hij.

‘Marisol,’ antwoordde ze schoorvoetend. Ze trilde niet meer, zag hij, nu Scarsbury was weggelopen.

‘Maak je geen zorgen,’ zei hij bemoedigend. ‘Ik zal het je gemakkelijk maken.’

‘Hm,’ zei Marisol. Ze keek nu niet meer alsof ze moest huilen; haar ogen waren samengeknepen.

Simon was het niet gewend om met veel jongere kinderen om te gaan, maar ze waren allebei aardsen. Hij kreeg een vreemd kameraad-

schappelijk gevoel voor haar. ‘Heb je het hier een beetje naar je zin? Mis je je ouders?’

‘Ik heb geen ouders,’ antwoordde Marisol met een klein, hard stemmetje.

Simon stond paf. Wat was hij toch een idioot. Hij had erover nagedacht waarom aardse kinderen naar de Academie zouden willen komen. Aardsen zouden moeten besluiten hun ouders, hun familie, hun vroegere leven op te geven. Behalve natuurlijk als ze al geen ouders en geen familie meer hadden. Hij had daar wel aan gedacht, maar hij was het vergeten, geobsedeerd als hij was met zijn eigen herinneringen en hoe hij hier zou passen, alleen maar aan zichzelf denkend. Hij had een thuis om naar terug te gaan, ook al was dat niet perfect. Hij had een keus gehad.

‘Wat hebben de schaduwjagers tegen je gezegd toen ze je kwamen rekruteren?’

Marisol staarde hem met een heldere, kille blik aan. ‘Ze zeiden,’ antwoordde ze, ‘dat ik zou vechten.’

Ze had al schermles sinds ze kon lopen, zo bleek. Ze hakte hem bij de knieën neer en liet hem letterlijk stof happen en heen en weer zwalken, terwijl zij als een wervelwind met een puntig zwaard om hem heen draaide.

Hij stak zichzelf ook nog met zijn eigen zwaard in zijn been terwijl hij viel, maar dat was een heel lichte verwonding.

‘Je hebt het haar een beetje te gemakkelijk gemaakt,’ zei Jon, die langskwam en Simon overeind hielp. ‘Het uitschot leert het nooit als jij het hun niet leert, weet je.’ Zijn stem was vriendelijk; zijn blik richting Marisol was dat niet.

‘Laat haar met rust,’ mompelde Simon, maar hij bekende niet dat Marisol hem eerlijk had verslagen. Iedereen dacht dat hij een held was.

Jon grijnsde en liep door. Marisol keek niet eens naar hem. Simon bekeek zijn been, dat prikte.

De oefeningen bestonden niet alleen maar uit steken. Er waren ook gewone dingen bij, zoals hardlopen, maar terwijl Simon probeerde

hard te lopen en mensen bij te houden die een stuk atletischer waren dan hij ooit was geweest, werd hij doorlopend bestookt door de herinnering dat zijn longen nooit eerder hadden gebrand door zuurstofgebrek, dat zijn hart nooit eerder had gebonsd van zoveel inspanning. Hij was ooit snel geweest, sneller dan de schaduwjagerstrainees hier, kil en roofdierachtig en sterk.

En dood, bracht hij zichzelf in herinnering toen hij alweer op de anderen achterbleef. Hij wilde niet dood zijn.

Maar hardlopen was nog altijd een stuk beter dan paardrijden. De Academie gaf een introductieles paardrijden op hun eerste vrijdag. Simon vermoedde dat het als traktatie bedoeld was. Iedereen gedroeg zich alsof het een traktatie was. Alleen de studenten uit de elitestroming mochten gaan rijden, en bij het eten pestten ze het uitschot omdat ze iets hadden gemist. Het leek Julie en Jon op te vrolijken, ondanks de eindeloze, afgrijpselijke soep.

Simon, balancerend op een enorm beest dat met zijn ogen rolde en schijnbaar probeerde te tapdansen, vond het helemaal geen traktatie. Het uitschot was weggestuurd om basisfeiten over het schaduwjagen te leren. Ze hadden de meeste van hun lessen apart van de elite, en Jon verzekerde Simon dat hun lessen oersaai waren. Simon had zo'n gevoel dat hij nu best wat oersaaiheid kon gebruiken.

'Si,' zei George zachtjes. 'Snelle tip. Rijden lukt beter als je je ogen openhoudt.'

'Mijn enige rijervaring is in de draaimolen in Central Park,' snauwde Simon. 'Vergeef me als ik geen springruiter ben!'

George was, zoals enkele dames ook al opmerkten, een uitstekende ruiter. Hij hoefde zich amper te bewegen om het paard op hem te laten reageren. Ze bewogen zich voort in een soepele harmonie terwijl het zonlicht op zijn stomme krullen fonkelde. Hij zag er fantastisch uit en liet het allemaal heel makkelijk en sierlijk lijken, als een ridder in een film.

Simon had boeken gelezen over magische paarden die de gedachten van hun ruiter konden lezen, boeken over paarden geboren uit de noor-

denwind. Als magische strijder hoorde je een nobel strijdros te hebben.

Simons paard was defect, of mogelijk was het een geniaal beest dat had ontdekt dat Simon het met geen mogelijkheid onder controle kon houden. Het besloot een wandelingetje te gaan maken in het bos, terwijl Simon afwisselend smekend, dreigend en omkopend op zijn rug zat. Als Simons paard zijn gedachten kon lezen, dan was het beest een sadist.

Toen het avond werd en het afkoelde, sjokte het paard terug naar zijn stal. Simon had daar niets over te zeggen, maar hij kreeg het wel voor elkaar om zich van het zadel te laten vallen en de Academie binnen te wankelen met vingers en knieën waar geen enkel gevoel meer in zat.

‘Ach, daar ben je,’ zei Scarsbury. ‘George Lovelace was buiten zinnen. Hij wilde al een zoekteam voor je optrommelen.’

Simon had spijt van zijn wrokkige gedachten over George’ ruiterschap. ‘Laat me raden,’ zei hij. ‘Alle anderen zeiden: “Nee joh, achtergelaten worden, daar word je hard van.”’

‘Geen moment gevreesd dat je zou worden opgevreten door beren in het diepe, donkere bos,’ zei Scarsbury, die eruitzag alsof hij nog nooit van zijn leven ergens bang voor was geweest.

‘Natuurlijk niet, dat zou ook absurd...’

‘Je had je dolk bij je,’ ging Scarsbury achteloos door, en toen liep hij weg.

‘Mijn... beren dodende dolk? Lijkt het u echt een plausibel scenario dat ik beren doodmaak met een dolk? Wat hebt u voor informatie over beren in deze bossen? Het is uw verantwoordelijkheid als onderwijzer om het me te vertellen als er beren in dit bos zitten.’

‘Ik zie je morgenvroeg bij de werpspeertraining, Lewis,’ zei Scarsbury, en hij beende door zonder achterom te kijken.

‘Zitten er beren in het bos?’ herhaalde Simon in zichzelf. ‘Een simpele vraag. Waarom zijn schaduwjagers zo slecht in simpele vragen?’

De dagen verstreken in een waas van afgrijselijk gewelddadige activiteiten. Als het geen speerwerpen was, werd Simon door een kamer

gesmeten (George bood daar later zijn oprechte verontschuldigingen voor aan, maar dat hielp niet veel). Als het geen messen waren, waren het wel weer zwaarden en vernederende nederlagen tegenover de klingen van kwaadaardige schaduwjagertjes in opleiding.

Als het geen zwaarden waren, was het de hindernisbaan, en Simon weigerde te praten over de hindernisbaan. Julie en Jon waren merkbaar koeler bij het avondeten en er werden een paar opmerkingen over normalo's gemaakt.

Uiteindelijk strompelde Simon vermoeid naar de volgende oefening in zinloosheid en scherpe voorwerpen, waar Scarsbury een boog in zijn handen legde.

'Ik wil dat iedereen probeert de doelwitten te raken,' zei Scarsbury. 'En Lewis, van jou wil ik dat je probeert geen van de andere trainees te raken.'

Simon voelde het gewicht van de boog in zijn handen. Het ding had een goede balans, was goed te tillen en te gebruiken. Hij legde er een pijl op en voelde de spanning van de pees, klaar om los te gaan en de pijl over het pad te laten vliegen dat Simon bepaalde.

Hij haalde zijn arm naar achteren, en het bleek inderdaad zo gemakkelijk: in de roos. Hij schoot nog een keer, en nog een keer, en zijn pijlen vlogen naar het doelwit, en zijn armen brandden, en in zijn hart bonsde iets wat op blijdschap leek. Hij was blij dat hij zijn spieren voelde werken en zijn hart voelde bonzen. Hij was zo blij dat hij weer leefde, dat hij elk moment hiervan bewust voelde.

Toen hij zijn boog liet zakken, zag hij dat iedereen naar hem staarde.

'Kun je dat nog een keer?' vroeg Scarsbury.

Simon had leren boogschieten op zomerkamp, maar terwijl hij hier stond met die boog herinnerde hij zich nog iets anders. Hij herinnerde zich het ademen, het kloppen van zijn hart, schaduwjagers die naar hem keken. Hij was toen nog menselijk geweest, een aardse die ze allemaal verachtten, maar hij had een demon gedood. Hij herinnerde het zich: hij had gezien wat er moest gebeuren en had het gedaan.

Een jongen die niet zo heel anders was dan wie hij nu was.

Simon voelde een glimlach op zijn gezicht verschijnen waar zijn wangen pijn van deden. ‘Ja, ik denk van wel.’

Julie en Jon waren tijdens het avondeten allebei een stuk aardiger dan in de afgelopen dagen. Simon vertelde hun over het doden van de demon, of in elk geval wat hij zich er nog van herinnerde, en Jon bood aan hem wat zwaardtrucs te leren.

‘Ik zou dolgraag meer horen over je avonturen,’ zei Julie. ‘Wat je nog kunt herinneren. Vooral als Jace Herondale erbij was. Weet jij hoe hij aan dat sexy litteken op zijn keel komt?’

‘Eh...’ zei Simon. ‘Eigenlijk... ja. Eigenlijk... was ik dat.’

Iedereen staarde hem aan.

‘Ik heb hem mogelijk gebeten. Een heel klein beetje. Het was meer een knabbeltje, eigenlijk.’

‘Was hij heerlijk?’ vroeg Julie na een peinzende stilte. ‘Hij ziet eruit alsof hij heerlijk moet zijn.’

‘Eh...’ zei Simon. ‘Hij is geen pakje sap.’

Beatriz knikte ernstig. Beide meisjes leken erg geïnteresseerd in deze discussie. Te geïnteresseerd. Hun ogen waren glazig.

‘Ben je misschien langzaam boven op hem geklommen en heb je toen je hoofd naar zijn kwetsbare, kloppende keel laten zakken?’ vroeg Beatriz. ‘Kon je de warmte voelen die van zijn lichaam naar het jouwe straalde?’

‘Heb je aan zijn keel gelikt voordat je hem beet?’ vroeg Julie. ‘O, en heb je de kans gehad om zijn biceps te voelen?’ Ze haalde haar schouders op. ‘Ik ben gewoon nieuwsgierig naar, je weet wel, vampiertechnieken.’

‘Ik denk dat Simon teder en tegelijkertijd gezagvol was tijdens zijn bijzondere moment met Jace,’ zei Beatriz dromerig. ‘Ik bedoel, het wás toch bijzonder?’

‘Nee!’ riep Simon. ‘Dat kan ik niet genoeg benadrukken. Ik heb wel meer schaduwjagers gebeten. Ik heb Isabelle Lightwood en Alec Lightwood gebeten. Jace bijten was geen teder en uniek moment!’

‘Heb je Isabelle én Alec Lightwood gebeten?!’ vroeg Julie. Ze begon nogal geflipt te klinken. ‘Wat hebben de Lightwoods jou ooit aangedaan?’

‘Wauw,’ zei George. ‘Ik dacht dat de demonenrijken doodeng en gevaarlijk waren, maar schijnbaar was het zo ongeveer non-stop lekker bikken.’

‘Zo was het niet!’ protesteerde Simon.

‘Kunnen we hierover ophouden?’ vroeg Jon met scherpe stem. ‘Julie deden vast wat jullie moesten doen, maar het idee dat schaduwjagers voedsel zijn voor een benedenling is walgelijk.’

Simon was niet blij met de manier waarop Jon ‘benedenling’ zei, alsof de woorden ‘benedenling’ en ‘walgelijk’ min of meer hetzelfde betekenden. Maar misschien was het alleen maar natuurlijk dat Jon verontrust was. Simon kon zich herinneren dat het hem zelf ook ooit had verontrust. Hij had ook niet van zijn vrienden willen eten.

Vandaag was een vrij goede dag geweest. Simon wilde dat niet verpesten. Hij besloot dat hij in een zodanig goede bui was dat hij hieroverheen kon stappen.

Simon had een beter gevoel over de Academie tot aan die avond in bed, toen hij lag te dommelen en plotseling een stortvloed van herinneringen over zich heen kreeg.

Soms sloegen de herinneringen op die manier toe, niet met scherpe steekjes, maar in een langdurige en verschrikkelijke lawine. Hij had al eerder over zijn vroegere kamergenoot nagedacht. Hij had geweten dat hij een vriend had gehad, een kamergenoot die Jordan heette, en dat Jordan was gesneuveld. Maar hij had zich de gevoelens die erbij hoorden niet herinnerd: hoe Jordan hem had opgevangen toen zijn moeder haar deur voor hem had gesloten, met Jordan over Maia praten, Clary lachend horen zeggen dat Jordan cute was, praten met Jordan, geduldig en aardig en altijd naar Simon kijkend als meer dan alleen werk, meer dan alleen een vampier. Hij herinnerde zich dat Jordan en Jace eerst niets van elkaar moesten hebben en later als idioten videogames speelden,

en Jordan die hem slapend in een garage vond, en Jordan die met zoveel spijt naar Maia keek.

En hij herinnerde zich dat hij Jordans hanger van Praetor Lupus in zijn handen had gehouden, in Idris, toen Jordan dood was. Simon had die hanger nog een keer vastgehouden toen hij eenmaal een aantal van zijn herinneringen terug had, had het gewicht ervan gevoeld en zich afgevraagd wat het Latijnse motto dat erop stond betekende.

Hij had geweten dat Jordan zijn kamergenoot was, en ook dat hij een van de vele slachtoffers van de oorlog was geweest.

Hij had nooit echt het gewicht daarvan gevoeld, tot nu toe.

Het gewicht van de herinnering gaf hem het gevoel dat er stenen op zijn borst werden gestapeld die hem pletten. Hij kon niet ademen.

Hij schoot onder zijn lakens vandaan en zwaaide zijn benen over de rand van het bed. Zijn voeten raakten de stenen vloer met een schok van kou.

‘Wat... wadizzer?’ mompelde George. ‘Is de opossum terug?’

‘Jordan is dood,’ zei Simon somber, en hij drukte zijn handen tegen zijn gezicht.

Er viel een stilte.

George vroeg niet wie Jordan was geweest of waarom hij plotseling zo overstuur was. Simon zou niet hebben geweten hoe hij de kluwen van pijn en schuldgevoel in zijn borst moest uitleggen: hoe hij zichzelf haatte omdat hij Jordan was vergeten, ook al kon hij er niets aan doen, hoe dit net was alsof hij voor het eerst hoorde dat Jordan dood was en het litteken van een oude wond weer openging, allebei tegelijk. Er zat een bittere smaak in Simons mond, als van oud, oud bloed.

George legde een hand op Simons schouder. Hij liet hem daar liggen, met een ferme greep, een warme en stevige hand, iets om Simon te verankeren in de koude, donkere nacht van herinneringen. ‘Wat erg,’ fluisterde hij. Simon vond het ook erg.

Bij het eten de volgende avond was er weer soep. Het was nu al vele dagen soep bij elke maaltijd. Simon herinnerde zich geen leven meer

voor de soep en hij was bang dat hij ook nooit meer een leven zou krijgen na de soep. Hij vroeg zich af of de schaduwjagers runen hadden om zichzelf tegen scheurbuik te beschermen.

Hun gebruikelijke groepje zat om hun gebruikelijke tafel te kletsen toen Jon zei: 'Ik wou dat we les kregen over demonen van iemand met minder eigen agenda, als je snapt wat ik bedoel.'

'Eh...' Simon doorstond de lessen over demonen door de eeuwen heen voornamelijk met een diepe opluchting omdat hem niet werd gevraagd zich te bewegen. 'Hebben we niet allemaal dezelfde... demonenjagende... agenda?'

'Je weet best wat ik bedoel,' zei Jon. 'Ze moeten ons ook vertellen over de vroegere misdaden van heksenmeesters. We moeten ook tegen die benedenlingen vechten. Het is naïef om te doen alsof ze allemaal tam zijn.'

'De benedenlingen,' herhaalde Simon. De soep veranderde in as in zijn mond, wat nog een verbetering was ook. 'Zoals vampiers?'

'Nee!' zei Julie snel. 'Vampiers zijn geweldig. Die hebben, je weet wel, klasse. Vergeleken met de andere benedenlingen. Maar als je het hebt over schepsels zoals weerwolven, Simon, dan moet jij toch ook wel inzien dat ze niet bepaald ons soort mensen zijn. Als je ze al mensen kunt noemen.'

Toen ze 'weerwolven' zei, dacht Simon onwillekeurig aan Jordan. Hij kromp ineem alsof hij een klap had gekregen en kon zijn mond niet langer dichthouden. Hij schoof zijn kom soep van zich af en zijn stoel naar achteren. 'Ik moet helemaal niks, Julie,' zei hij kil. 'Ik moet je informeren dat er weerwolven zijn die honderd keer meer waard zijn dan schaduwjagers zoals jij en Jon. Ik moet zeggen dat ik het kotsbeu ben dat jullie aardsen beledigen en mij vertellen dat ik jullie bijzondere, tamme uitzondering ben, alsof ik het hondje wil zijn van mensen die kinderen die jonger en zwakker zijn dan zij het leven zuur maken. En ik moet je vertellen dat je maar beter kunt hopen dat deze Academie een succes wordt en aardsen zoals ik verheven worden, want als ik naar jullie kijk, denk ik dat de volgende generatie schaduwjagers niets wordt zonder ons.'

Hij keek naar George, net zoals hij George aankeek om grapjes te delen in de klas en onder het eten, om te zien of George het een beetje met hem eens was.

George staarde naar zijn bord. ‘Kom op, man,’ mompelde hij. ‘Niet... Doe dit niet. Straks dwingen ze je nog om te verhuizen. Ga gewoon zitten, en als iedereen nou zijn excuses aanbiedt, kunnen we doorgaan zoals voorheen.’

Simon haalde diep adem en verwerkte de teleurstelling. ‘Ik wil niet dat alles doorgaat zoals voorheen. Ik wil dat er dingen veranderen.’

Hij wendde zich af van de tafel, van hen allemaal, beende naar de tafel waar de decaan en Scarsbury zaten en verklaarde op luide toon: ‘Decaan Penhallow, ik wil in de stroming van de aardse worden geplaatst.’

‘Wát?’ riep Scarsbury. ‘Het uitschot?’

De decaan liet met een luide plons haar lepel in haar soep vallen. ‘De aardse cursus, meneer Scarsbury, alstublieft! Verwijs niet op die manier naar onze studenten. Ik ben blij dat je naar me toe bent gekomen, Simon,’ zei ze na een korte aarzeling. ‘Ik begrijp best dat je misschien moeilijkheden hebt met het niveau, gezien je aardseid, maar...’

‘Het gaat er niet om dat ik moeilijkheden heb,’ zei Simon, ‘maar dat ik liever niet omga met de elite-schaduwjagersfamilies. Ik denk gewoon niet dat ze mijn soort mensen zijn.’

Zijn stem weerkaatste tegen het stenen plafond. Er starden een he-leboel jonge leerlingen naar hem. Een van hen was de kleine Marisol, die met een geschrokken, nadenkende blik naar hem keek. Niemand zei iets. Ze keken alleen maar.

‘Oké, ik heb alles gezegd wat ik te zeggen had, en nu ben ik verlegen en ga ik maar eens.’ Simon vluchtte de zaal uit.

Hij botste bijna boven op Catarina Loss, die had toegekeken vanuit de deuropening.

‘Sorry,’ mompelde hij.

‘Geef niks,’ zei Catarina. ‘Eigenlijk ga ik met je mee. Ik zal je helpen met inpakken.’

‘Wat?’ vroeg Simon terwijl hij zich achter haar aan haastte. ‘Moet ik echt verhuizen?’

‘Ja, het uitschot slaapt op de ondergrondse verdieping,’ vertelde Catarina.

‘Ze stoppen kinderen in de kerker, en niemand heeft er nog op gewezen dat dat een walgelijk systeem is?’

‘Is dat zo?’ vroeg Catarina. ‘Goh, vertel eens meer over de schaduwjagers en hun neiging om bij vlagen oneerlijk te zijn. Ik zal gefascineerd en verbaasd doen. Hun uitvlucht is dat de laagste verdiepingen gemakkelijker te verdedigen zijn voor kinderen die niet zo goed kunnen vechten als hun medestudenten.’

Ze beende Simons kamer in en speurde naar zijn spullen.

‘Eigenlijk had ik nog niet zoveel uitgepakt,’ zei Simon. ‘Ik was bang voor de opossum in de kast.’

‘De wat?’

‘George en ik vonden het ook heel mysterieus,’ zei Simon ernstig. Hij pakte zijn tas en propde er de paar dingen in die hij eruit had gehaald. Hij moest zijn damestenu niet vergeten.

‘Nou ja,’ zei Catarina. ‘Laat die opossums maar zitten. Wat ik wilde zeggen is... Ik had je misschien verkeerd ingeschat, Simon.’

Simon knipperde met zijn ogen. ‘O?’

Catarina glimlachte naar hem. Het was een ongelooflijke aanblik, als een blauwe zonsopgang. ‘Ik verheugde me er niet op om hier les te komen geven. Schaduwjagers en benedenlingen kunnen het niet zo goed met elkaar vinden, en ik blijf het liefst nog verder weg bij de Nephilim dan de meeste anderen van mijn soort. Maar mijn goede vriend Ragnor Fell woonde in Idris en gaf tientallen jaren les aan de Academie voordat die werd gesloten. Hij had nooit zo’n hoge pet op van schaduwjagers, maar hij hield van deze plek. Ik... heb hem onlangs verloren, en ik wist dat deze plek niet kon bestaan zonder leraren. Ik wilde iets doen ter nagedachtenis aan hem, ook al haatte ik het idee om les te geven aan een meute arrogante Nephilim-blagen. Maar mijn liefde voor mijn vriend was groter dan mijn afkeer van schaduwjagers.’

Simon knikte. Hij dacht aan zijn herinnering aan Jordan, aan hoeveel pijn het deed om alleen maar naar Isabelle en Clary te kijken. Zonder herinneringen gingen ze verloren. En niemand wilde iemand van wie hij hield verliezen.

‘Ik was dus misschien een beetje chagrijnig toen ik hierheen kwam,’ bekende Catarina. ‘Ik was misschien een beetje chagrijnig tegen jou omdat... voor zover ik wist, vond je het niet zo bijzonder om een vampier te zijn. En nu ben je genezen, wat een wonder, en de schaduwjagers halen je zo snel naar zich toe. Je mag straks echt een van hen worden, wat je altijd had gewild. Jouw smet als een van ons is weggewist.’

‘Ik heb niet...’ begon Simon, maar toen slikte hij. ‘Ik kan me niet alles herinneren. Het is soms net alsof ik de acties van iemand anders verdedig.’

‘Dat zal wel frustrerend zijn.’

Simon lachte. ‘U moest eens weten. Ik wil niet... Ik wilde geen vampier zijn, geloof ik. Ik zou er niet weer een willen worden. Altijd zestien blijven terwijl al mijn vrienden en familieleden ouder zouden worden zonder mij; de neiging hebben om... mensen pijn te doen? Dat wilde ik allemaal niet. Maar... Luister, ik herinner me niet veel, maar wel genoeg. Ik weet nog dat ik toen ook een persoon was, net zozeer als ik dat nu ben. Schaduwjager worden zal daar niets aan veranderen, als ik ooit schaduwjager word. Ik ben veel vergeten, maar dat zal ik niet vergeten.’

Hij hees zijn tas op zijn schouder en gebaarde dat Catarina hem moest voorgaan naar zijn nieuwe kamer. Dat deed ze, via de stenen trap waarvan Simon al vermoedde dat die naar de kelder leidde. Hij had niet vermoed dat ze daar kinderen onderbrachten.

Het was donker op de trap. Simon legde zijn hand tegen de muur om zijn evenwicht te bewaren, maar trok hem snel weer terug. ‘Gat-ver!’

‘Ja, de meeste ondergrondse oppervlakken zijn bedekt met zwart slijm,’ zei Catarina nuchter. ‘Pas op.’

‘Goh. Bedankt voor de waarschuwing.’

‘Graag gedaan,’ zei Catarina met een spoor van een lach in haar stem. Voor het eerst overwoog Simon dat Catarina misschien best aardig was. ‘Je zei... als je ooit schaduwjager wordt. Overweeg je te vertrekken?’

‘Nu ik dat slijm heb aangeraakt wel,’ mompelde Simon. ‘Nee. Ik weet niet wat ik wil, alleen maar dat ik nog niet wil opgeven.’

Hij bedacht zich bijna toen Catarina hem zijn kamer liet zien.

Deze kamer was veel donkerder dan de vorige, maar wel op dezelfde manier ingericht. De houten palen van de twee smalle bedden zagen er vermolmd uit, en in de hoeken van de kamer was het zwarte slijm bijna vloeibaar geworden en leken zwarte, slijmerige watervalletjes te hangen.

‘Ik herinner me de hel niet zo goed,’ zei Simon, ‘maar volgens mij was het daar aangener dan hier.’

Catarina lachte, en toen schokte ze Simon door zich naar voren te buigen en hem een kus op zijn wang te geven. ‘Succes, daglichteling,’ zei ze, lachend om zijn gezichtsuitdrukking. ‘En wat je ook doet, gebruik de toiletten op deze verdieping niet. Op geen enkele verdieping, uiteraard, maar vooral niet op deze!’

Simon vroeg haar niet om een verklaring, want hij was doodsbang.

Hij ging op zijn nieuwe bed zitten, maar stond haastig weer op bij het luide gekraak en de stofwolk die daarop volgden. Hé, in elk geval had hij deze keer geen kamergenoot; hij was de koning van dit claustrofobische, slijmerige domein. Hij begon zijn spullen uit te pakken. De kast in deze kamer was zowaar schoon en leeg, en dat was beslist een verbetering. Misschien kon hij beter in die kast gaan slapen, bij zijn lollige T-shirts.

Hij was allang klaar met uitpakken toen George binnen kwam zetten, met zijn koffer achter zich aan en zijn kapotte tennisracket als een zwaard over zijn schouder. ‘Hé, man.’

‘Hé,’ zei Simon behoedzaam. ‘Eh... wat doe jij hier?’

George dumpte zijn koffer en racket op de slijmerige vloer en liet

zich op het andere bed vallen. Hij rekte zich loom uit zonder op het onheilspellende gekraak van zijn bed te letten. ‘Weet je, die gevorderde cursus is eigenlijk behoorlijk zwaar,’ zei hij toen Simon begon te glimlachen. ‘En je had het misschien al gehoord: Lovelaces zijn slapjanussen.’

De volgende dag was Simon nog opgeluchter dat hij George had, zodat ze bij elkaar konden zitten in plaats van aan een van de tafels met dertienjarige aardsen, die als ze niet over hun telefoons klaagden allemaal naar hen staarden.

De dag werd zelfs nog beter toen Beatriz ook aan hun nieuwe tafel neerplofte. ‘Ik ga niet kappen met de gevorderde training om achter jou aan te lopen zoals Krullenbol hier,’ verklaarde ze, ‘maar we kunnen toch wel vrienden blijven?’ Ze trok plagend aan George’ haar.

‘Pas op,’ zei George met een vermoeide, nederige stem. ‘Ik heb geen oog dichtgedaan in onze kleine, slijmerige kamer. Volgens mij woont er een beest in de muren. Ik hoor hem. Gescharrel. Ik moet toegeven dat ik misschien niet de beste keus heb gemaakt door Simon te volgen. Het is mogelijk dat ik niet al te intelligent ben. Het is mogelijk dat mijn uiterlijk alles is wat ik heb.’

‘Eigenlijk... ook al ben ik niet bereid met je mee te gaan naar saaie lessen en het respect van mijn klasgenoten te verliezen... ik vond het heel erg cool wat je deed, Simon,’ zei Beatriz. Toen ze glimlachte, staken haar tanden wit af tegen haar bruine huid, en haar glimlach was warm en bewonderend – zo’n beetje het mooiste wat Simon de hele dag had gezien.

‘Je hebt gelijk, onze normen deugen, al zitten onze muren vol ongedierte. En we hebben nog best wat interessante vakken, Si,’ zei George. ‘En maak je geen zorgen, we worden nog steeds op missies gestuurd om demonen en losgeslagen benedenlingen aan te pakken.’

Simon verslikte zich in zijn soep. ‘Daar maakte ik me geen zorgen om. Maakt geen van onze leraren zich er dan druk om dat het – laten

we er geen doekjes om winden – best eens een klein beetje fataal kan aflopen als ze mensen zonder superkrachten tegen demonen laten vechten?’

‘Hun moed moet beproefd worden voordat ze de verheffing kunnen ondergaan,’ verklaarde Beatriz. ‘Het is beter dat ze ermee stoppen omdat ze bang zijn, of zelfs omdat een demon hun been eraf heeft geknaagd, dan dat ze proberen verheven te worden terwijl ze daar niet geschikt voor zijn en het leven laten.’

‘Dat is een heel coole, montere en normale opmerking,’ zei Simon. ‘Schaduwjagers zijn keien in het doen van normale uitspraken.’

‘Nou, ik verheug me op de missies,’ zei George. ‘En morgen komt er een schaduwjager hierheen om een lezing te geven over minder vaak gebruikte wapens. Ik hoop dat er een demonstratie bij zit.’

‘Niet in een klaslokaal,’ zei Beatriz. ‘Denk je eens in wat een zware kruisboog bij die muren zou aanrichten.’

Dat was alle waarschuwing die Simon kreeg voordat hij de volgende dag blijmoedig de klas in liep, op de hielen gevolgd door George, en zag dat decaan Penhallow daar al was, pratend met nerveuze opgetogenheid. De klas zat heel vol; zowel de elitestroming als de aardse leerlingen waren er.

‘... ondanks haar jonge leeftijd al een behoorlijk befaamde schaduwjager met een bijzondere expertise in de minder gebruikte wapens, zoals de zweep. Welkom op de Academie voor Schaduwjagers, onze eerste gastsprekerster: Isabelle Lightwood!’

Isabelle draaide zich om. Haar steile zwarte haar wapperde om haar schouders en haar zwarte rok wapperde om haar bleke benen. Ze droeg parse glitterlippenstift, zo donker dat het bijna zwart leek. Haar ogen zagen er ook zwart uit, maar Simon voelde een steekje van een andere herinnering, natuurlijk op het slechtst mogelijke moment. Hij herinnerde zich de kleur van haar ogen van heel dichtbij, heel donkerbruin, als bruin fluweel, zo dicht bij zwart dat het bijna zwart was, maar met lichter gekleurde ringen...

Hij strompelde naar zijn tafeltje en plofte op zijn stoel.